

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 80

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 februarie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 202 din 17 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	1-3		
Decizia nr. 209 din 25 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995	3-5		
Decizia nr. 269 din 19 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul Consiliului de			
		Stat nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase	6-7
		ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		20. — Ordonanță de urgență pentru stabilirea unor măsuri referitoare la administrarea companiilor/societăților naționale și a celorlalte societăți comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar.....	7-8
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		115/21. — Ordin al ministrului apelor și protecției mediului și al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor privind interzicerea pescuitului pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării” până la data de 15 martie 2001	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 202 din 17 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Onțiu Invest” — S.A. din Baia Mare în Dosarul nr. 1.490/2000 al Tribunalului Maramureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților: Societatea Comercială „Onțiu Invest” — S.A. din Baia Mare, Camera de Comerț și Industrie Maramureș și Societatea Comercială „Solac Electrocasnice” — S.R.L. din București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca nefondată, deoarece apreciază că art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, nu contravine prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.490/2000, **Tribunalul Maramureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Onțiu Invest” — S.A. din Baia Mare într-un litigiu având ca obiect cererea formulată de Societatea Comercială „Solac Electrocasnice” — S.R.L. din București pentru deschiderea procedurii de faliment împotriva autorului excepției de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 41 alin. (1) și (2), art. 49, 51, 54 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. În legătură cu încălcarea art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție se arată că prin formularea sa generală textul criticat nu garantează dreptul de proprietate și restrânge exercițiul unor drepturi și al unor libertăți, „fără a se impune, drepturi garantate de normele de drept comun, în vigoare, care sunt substituite de legea specială”, contravenind astfel și prevederilor constituționale ale art. 49. Se mai consideră că art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, încalcă, de asemenea, art. 51 și 54 din Constituție, întrucât „anihilează sau se substituie prevederilor Codului de procedură civilă, Codului civil și Codului comercial privind recuperarea unor debite, creanțe prin obținerea unui titlu executor” și „dă posibilitatea unei persoane de rea-credință să încalce drepturile și libertățile celorlalți”. Se arată, de asemenea, că textul criticat, care permite lichidarea unei societăți comerciale pentru o sumă modică, contravine art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție privind libertatea comerțului și protecția concurenței loiale.

Tribunalul Maramureș, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece încetarea de plăți nu este condiționată nici de întinderea sumei datorate și nici de numărul creditorilor, iar libertatea comerțului presupune comercianți viabili care pot să facă față obligațiilor de plată. Se mai arată că prin declanșarea procedurii falimentului nu se ajunge imediat și de fiecare dată la radierea societății comerciale din registrul comerțului.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „textul invocat nu urmărește lichidarea debitorului, ci se mărginește a da creditorilor dreptul de a cere deschiderea procedurii împotriva debitorilor aflați în încetare de plăți. Textul nu se aplică automat, ci constituie numai începutul unei proceduri al cărei scop principal este onorarea creanțelor comerciale”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, potrivit cărora *„Orice creditor, care are o creanță certă, lichidă și exigibilă, poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor care, timp de cel puțin 30 de zile, a încetat plățile”*.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile acestui text de lege, ce dau posibilitatea oricărui creditor care are o creanță certă, lichidă și exigibilă să formuleze la tribunal cerere introductivă împotriva unui debitor care a încetat plățile timp de cel puțin 30 de zile, contravin art. 41 alin. (1) și (2), art. 49, 51, 54 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, care prevăd:

— Art. 41 alin. (1) și (2): *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.”

— Art. 49: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; destășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

— Art. 51: *„Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”*

— Art. 54: *„Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.”*

— Art. 134 alin. (2) lit. a): *„Statul trebuie să asigure:*

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

O primă critică de neconstituționalitate constă în susținerea potrivit căreia art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, are o formulare generală și restrânge exercițiul unor drepturi și al unor libertăți care sunt garantate de normele dreptului comun, încălcându-se astfel dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) și ale art. 49 din Constituție.

Curtea Constituțională constată că textul de lege criticat reglementează dreptul oricărui creditor de a formula cerere introductivă de deschidere a procedurii reorganizării judiciare împotriva unui debitor care timp de cel puțin 30 de zile a încetat plățile. Introducerea cererii la tribunal nu determină în mod automat restrângerea exercițiului unor drepturi ale debitorului sau executarea silită a debitului și nici, așa cum susține autorul excepției, lichidarea unei societăți comerciale, ci este începutul unei proceduri de reorganizare judiciară administrate de judecătorul-sindic. Aceasta deoarece scopul Legii nr. 64/1995, republicată, este, potrivit art. 2 *„[...] instituirea unei proceduri pentru plata pasivului debitorului, în încetare de plăți, fie prin reorganizarea întreprinderii și activității acestuia sau prin lichidarea unor bunuri din averea lui până la acoperirea pasivului, fie prin faliment”*.

Ca atare, procedura reorganizării judiciare și a falimentului este o procedură specială de executare silită aplicabilă unui debitor care a încetat plățile timp de cel puțin 30 de zile, procedură prin care se urmărește și realizarea unei

egalități între creditori, întrucât fiecare dintre aceștia are dreptul la urmărirea debitorului său. Or, dacă în materie comercială ar fi aplicabilă, așa cum susține autorul excepției, procedura de drept comun prevăzută de Codul de procedură civilă pentru executarea silită, numai o parte din creditori și-ar putea realiza creanțele, și anume cei care au solicitat mai întâi executarea silită, ceea ce nu ar fi echitabil.

De altfel, Curtea constată că procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 este instituită și în interesul debitorului, care în acest mod este supus unei singure urmăriri silite, iar nu câte uneia sau chiar mai multor executări silite efectuate de fiecare creditor.

Așa fiind, Curtea respinge susținerile autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 49 din Constituție, întrucât debitorul își păstrează pe deplin exercițiul drepturilor sale, dacă își declară intenția de reorganizare și de plată a creanțelor.

Pentru aceleași considerente urmează să fie respinsă și susținerea potrivit căreia art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, încalcă art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție.

Curtea nu poate reține nici critica referitoare la încălcarea art. 51 din Constituție, conform căruia „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, ci constată că, dimpotrivă, această dispoziție constituțională a fost respectată prin aplicarea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Onțiu Invest” — S.A. din Baia Mare în Dosarul nr. 1.490/2000 al Tribunalului Maramureș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 209

din 25 octombrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 și 7
din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare
a agenților economici, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „Delta Metals” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.997/1999 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 octombrie 2000 și au fost consemnate în Încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 24 octombrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 9.997/1999, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Delta Metals” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect plângerea formulată de această societate comercială împotriva procesului-verbal din 22 iunie 1999 de constatare și sancționare a contravențiilor, încheiat de Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat a municipiului București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 operează o „confiscare mascată” a averii dobândite licit, dreptul de proprietate nemaifiind garantat. Totodată se consideră că dispozițiile criticate instituie o discriminare între agenții economici care efectuează export și cei care derulează afaceri interne, iar statul nu mai asigură libertatea comerțului. Se apreciază că în felul acesta se încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 41 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (7), ale art. 134 alin. (2) lit a) și b) și ale art. 135 alin. (1) și (6).

Judecătoria Sectorului 3 București, exprimându-și opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată, apreciază că textele criticate nu contravin Constituției. Se arată că prin dispozițiile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 se asigură protecția interesului național, care, în materia repatrierii valutei, constă în asigurarea disponibilităților valutare necesare statului român pentru achitarea obligațiilor externe de plată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995, reglementează, în esență, repatrierea de către agenții economici a valutei ce rezultă din activitatea de comerț internațional pe care aceștia o desfășoară. Ca atare, se apreciază că „susținerile petentei nu pot fi reținute, fiind vorba de săvârșirea unei contravenții prin care se încalcă norme ce urmăresc consolidarea regimului valutar și întărirea disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare”. De asemenea, este menționată jurisprudența Curții Constituționale referitoare la constituționalitatea prevederilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea

nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995, dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. IV pct. 3: *„În cazul operațiunilor de încasare la vedere, repatrierea valutei rezultate în urma producerii actului de comerț internațional se va face în maximum 5 zile de la data încasării, dar nu mai târziu de 90 de zile calendaristice, calculate de la data atestării documentare a trecerii mărfii prin frontiera română, sau, după caz, a executării lucrărilor și prestării serviciilor în străinătate, în funcție de zona geografică a partenerului extern.*

Pentru operațiunile cu încasare la termen între 90 și 360 de zile, cât și pentru cele pe credit de peste 1 an, pentru care Ministerul Comerțului a eliberat licențe în limita unui plafon stabilit anual de Banca Națională a României, termenul de repatriere este de maximum 15 zile calendaristice calculate de la data scadenței plății, stabilite conform clauzelor contractuale.

În cazul plăților în avans pentru importuri, pentru care nu s-a livrat marfa, nu s-a executat lucrarea sau nu s-a prestat serviciul, sau pentru care nu s-a restituit avansul plătit, se aplică aceeași perioadă de 15 zile calendaristice calculate de la data ultimului termen de livrare contractual.

Ministerul Comerțului, în raport cu obiectivele politicii comerciale, va propune Guvernului, în vederea aprobării, lista grupelor de produse care pot fi exportate cu plata până la 90 de zile calendaristice de la data livrării, precum și lista grupelor de produse cu plata peste 1 an de la data livrării, produsele necuprinse în cele două categorii de grupe de produse putând fi exportate cu plata la termene între 90 și 360 de zile calendaristice.”;

— Art. IV pct. 7: *„În cazul constatării nerespectării termenelor menționate la pct. 3, 5 și 6, precum și a celor menționate în autorizația Băncii Naționale a României eliberată conform pct. 4, privind repatrierea încasărilor în valută, se vor aplica următoarele amenzi contravenționale reprezentând:*

— 10%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri de până la 30 de zile calendaristice;

— 15%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri între 30 și 60 de zile calendaristice;

— 20%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru fiecare lună calendaristică care depășește primele 60 de zile de întârziere.

În toate situațiile se menține obligația repatrierii sumelor în valută în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării contravenției.

În cazul depășirii termenului de la alineatul precedent, penalitățile stabilite la art. 7 din Legea nr. 76/1992, astfel cum a fost modificat prin prezenta ordonanță, se majorează cu 50%.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste texte contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 41 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (7), ale art. 134 alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 135 alin. (1) și (6), texte care prevăd:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— Art. 41 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (7): *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege.*

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. [...]

(7) Averele dobândite licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.”;

— Art. 134 alin. (2) lit. a) și b): *„Statul trebuie să asigure:*

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;“;

— Art. 135 alin. (1) și (6): „(1) Statul ocrotește proprietatea. [...]

(6) Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.“

Dispozițiile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională statuând prin mai multe decizii că aceste texte legale nu contravin Constituției.

Astfel, cu privire la susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate încalcă art. 134 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție, prin Decizia nr. 123 din 28 septembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 1 noiembrie 1999, respingând excepția, Curtea Constituțională a reținut în esență că inviolabilitatea, în condițiile legii, a proprietății private nu poate fi opusă cerințelor apărării intereselor naționale în activitatea financiară și valutară, în stadiul actual de dezvoltare a economiei de piață. Nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei și a termenului legal maxim de repatriere, deoarece de constituirea fondurilor valutare depinde funcționarea însăși a sistemului economic, astfel că autonomia juridică a agenților economici în activitatea de comerț exterior nu se poate realiza decât cu respectarea acestor obligații.

Prin aceeași decizie s-a mai reținut că Legea nr. 76/1992 privind măsuri pentru rambursarea creditelor rezultate din acțiunea de compensare, regimul plăților agenților economici, prevenirea incapacității de plată și a blocajului financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 28 iulie 1992, la care face referire alineatul ultim al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, a fost abrogată în întregime prin art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 22 aprilie 1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 151/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 iulie 1997. Dispozițiile acestui act normativ referitoare la sancțiuni nu au mai fost preluate în noul act normativ. Drept urmare, în cazul depășirii termenului prevăzut la art. IV pct. 7 alin. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu se vor mai putea

aplica sancțiunile reglementate de Legea nr. 76/1992 cu o majorare de 50%, aceasta fiind abrogată.

De asemenea, în legătură cu invocarea încălcării art. 41 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (7) din Constituție, Curtea a reținut prin mai multe decizii (de exemplu, prin Decizia nr. 104 din 6 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 16 august 2000) că dispozițiile criticate nu instituie „o confiscare mascată“, ci acestea constituie în realitate măsuri de consolidare a regimului valutar, de întărire a disciplinei financiare a agenților economici care desfășoară activități de import-export, cu obligația pentru aceștia de a repatria valuta, precum și sancționarea nerespectării acestei obligații. Curtea a mai constatat că limitele dreptului de proprietate au fost stabilite prin lege (și anume, Legea nr. 12/1995, prin care a fost aprobată cu modificări Ordonanța Guvernului nr. 18/1994), iar amenziile contravenționale prevăzute la pct. 7 al art. IV din ordonanța criticată sunt, de asemenea, stabilite prin lege, așa încât nu se poate reține încălcarea art. 41 din Constituție.

În ceea ce privește susținerea referitoare la contrarietatea dintre textele legale criticate și art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, prin Decizia nr. 90 din 9 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 16 august 2000, Curtea Constituțională a statuat că obligația de repatriere a valutei nu este contrară acestor prevederi din Constituție. Aceasta deoarece garantarea constituțională a proprietății, precum și caracterul inviolabil al proprietății private nu justifică, într-o interpretare sistematică a normelor constituționale, utilizarea bunurilor proprietate privată, indiferent de natura lor, prin încălcarea reglementărilor legale privind protecția unui interes național, cum este cel al asigurării disponibilităților valutare necesare în vederea achitării obligațiilor externe de plată ale economiei.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate anterior prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, Curtea Constituțională urmează să respingă și susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție care stabilesc egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Într-adevăr Curtea Constituțională constată că aceste dispoziții constituționale nu sunt incidente în cauză, deoarece prevederile art. 16 alin. (1) sunt aplicabile cetățenilor, iar nu societăților comerciale, cum este cazul în speță.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „Delta Metals“ — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.997/1999 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 269
din 19 decembrie 2000referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c)
din Decretul Consiliului de Stat nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul Consiliului de Stat nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, excepție ridicată de Jana Iancu în Dosarul nr. 2.934/1999 al Judecătoriei Tulcea.

La apelul nominal a răspuns Jana Iancu, lipsind următoarele părți: Banca Națională a României — Sucursala Tulcea, Marcela Vlad, Niculina Tatu, Vasilica Mangu, Florica Vînoagă, Aneta Eftimie, Ustina Iurov, Elena Partenie, Valeria Coba, Tudora Căcescu, Silvia Petcu, Silvia Surdu, Raisa Bondarev, Valerica Martinas, Doina Efrimov, Valentina Cristea, Gabriela Brînză, Nicoleta Unguru, Luminița Istrate, Georgeta Turcu și Veronica Spiridon, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, deoarece art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 contravine dispozițiilor art. 15 și ale art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile criticate au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.934/1999, **Judecătoria Tulcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul Consiliului de Stat nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase**, excepție ridicată de Jana Iancu, trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de operațiuni interzise cu metale prețioase ori pietre prețioase și semiprețioase, naturale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 sunt neconstituționale, întrucât „în legile fundamentale ale statului postcomunist nu este prevăzut ca deținerea de metale prețioase și operațiunile comerciale să fie monopol de stat”. Se mai arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în conformitate cu prevederile art. 150 din Constituție și contravin dispozițiilor art. 15 din Constituție, referitoare la obligațiile și drepturile cetățenilor prevăzute de Constituție și legi. Dispozițiile art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 sunt considerate de autorul excepției ca fiind contrare și prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății, prin aceea că sancționează fapta persoanei de a dispune de bijuteriile ce constituie proprietatea sa. În opinia autorului excepției textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 11 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit căreia nimeni nu poate fi con-

damnat pentru o faptă care în momentul săvârșirii nu era prevăzută ca fiind infracțiune.

Exprimându-și opinia, Judecătoria Tulcea apreciază că dispozițiile art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 nu contravin Constituției, deoarece abrogarea Decretului nr. 210/1960 nu echivalează cu dezincriminarea faptei, aceasta fiind sancționabilă pe baza dispozițiilor art. 67 din Decretul nr. 244/1978, care fac trimitere la art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 210/1960. În opinia instanței textul de lege criticat nu încalcă nici prevederile art. 41 din Constituție, întrucât, potrivit acestei norme constituționale, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, „or, tocmai art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 este o normă dintr-o lege care limitează dreptul de proprietate”. De altfel, susține instanța, „art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978 interzice doar operațiunile cu metale prețioase, nu și comercializarea acestor produse în condițiile legii”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată în esență următoarele: a) „orice agent economic poate efectua operațiuni cu metale și pietre prețioase, dacă sunt menționate în obiectul de activitate și este autorizat — când este cazul — potrivit legii, textul criticat având rolul de a-i opri pe cei care nu îndeplinesc aceste condiții”; b) „abrogarea art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 210/1960 prin Decretul-lege nr. 8/1989 nu echivalează cu dezincriminarea art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978, întrucât fapta prevăzută de acesta este sancționată potrivit art. 67 din același act normativ”; c) iar „cu privire la încălcarea prevederilor art. 11 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, considerăm că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, «Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției»”. Guvernul, în susținerea punctului său de vedere, a invocat și deciziile Curții Constituționale nr. 19/1993, nr. 82/1995 și nr. 82/1996.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul Consiliului de Stat nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 63 din 15 iulie 1978.

Autorul excepției susține că acest text de lege este contrar dispozițiilor art. 15, art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, referitoare la obligațiile și drepturile cetățenilor, respectiv la garantarea și ocrotirea proprietății, precum și prevederilor art. 11 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit căreia nimeni nu poate fi condamnat pentru o faptă care nu era prevăzută ca infracțiune.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a rămas fără obiect, deoarece, ulterior sesizării sale, Decretul Consiliului de Stat nr. 244/1978 a fost abrogat prin art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase

în România (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 16 noiembrie 2000).

În consecință, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căreia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*”, dispoziții coroborate cu cele ale alin. (6) din același articol, care prevăd că, „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională*”, rezultă că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, urmând să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul Consiliului de Stat nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, excepție ridicată de Jana Iancu în Dosarul nr. 2.934/1999 al Judecătorei Tulcea.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru stabilirea unor măsuri referitoare la administrarea companiilor/societăților naționale și a celorlalte societăți comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar

În temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență administrarea companiilor/societăților naționale și a celorlalte societăți comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar se face de către un consiliu de administrație numit potrivit dispozițiilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată.

(2) Contractele de administrare încheiate în baza dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/1999 privind administrarea companiilor/societăților naționale, a societăților comerciale, la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar, precum și a regiilor autonome, și contractele de management încheiate în temeiul Legii contractului de management nr. 66/1993, cu modificările și completările ulterioare, încetează la data numirii noului consiliu de administrație, dar nu mai târziu de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență nu sunt aplicabile regiilor autonome.

Art. 2. — (1) De la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data încetării contractelor de administrare sau, după caz, a celor de management, potrivit art. 1 alin. (2), administratorii și, respectiv, managerii nu mai pot întreprinde decât acte curente de administrare care vizează conservarea patrimoniului societății comerciale.

(2) În cazul depășirii mandatului prevăzut la alin. (1) administratorii și, respectiv, managerii vor răspunde pentru daunele cauzate societății comerciale.

Art. 3. — În termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență administratorii/managerii vor convoca adunarea generală extraordinară a acționarilor, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 31/1990, republicată.

Art. 4. — Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică în mod corespunzător și societăților comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este asociat și deține cel puțin jumătate din drepturile de vot în adunarea generală a asociaților.

Art. 5. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă orice altă dispoziție contrară cu privire la administrarea companiilor/societăților naționale și a celorlalte societăți comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul Autorității pentru Privatizare
și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Mușetescu

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

p. Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ovidiu Natea,

secretar de stat

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 8 februarie 2001.
Nr. 20.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI
Nr. 115/26 ianuarie 2001

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR
Nr. 21/7 februarie 2001

ORDIN

privind interzicerea pescuitului pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării” până la data de 15 martie 2001

Ministrul apelor și protecției mediului și ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor, în temeiul art. 18 din Legea nr. 12/1974 privind piscicultura și pescuitul, precum și al art. 6 lit. a) și al art. 10 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, cu modificările și completările ulterioare, în baza Hotărârii Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului și a Hotărârii Guvernului nr. 12/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, emit prezentul ordin.

Art. 1. — Se interzice pescuitul pe teritoriul Rezervației Biosferei „Delta Dunării” până la data de 15 martie 2001.

Art. 2. — Administrația Rezervației Biosferei „Delta Dunării” va folosi mijloacele de informare existente în teritoriu pentru informarea populației, a autorităților adminis-

trației publice locale și a agenților economici cu privire la măsura stabilită prin prezentul ordin.

Art. 3. — Administrația Rezervației Biosferei „Delta Dunării” va aduce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apelor și protecției mediului,
Aurel Constantin Ilie

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro